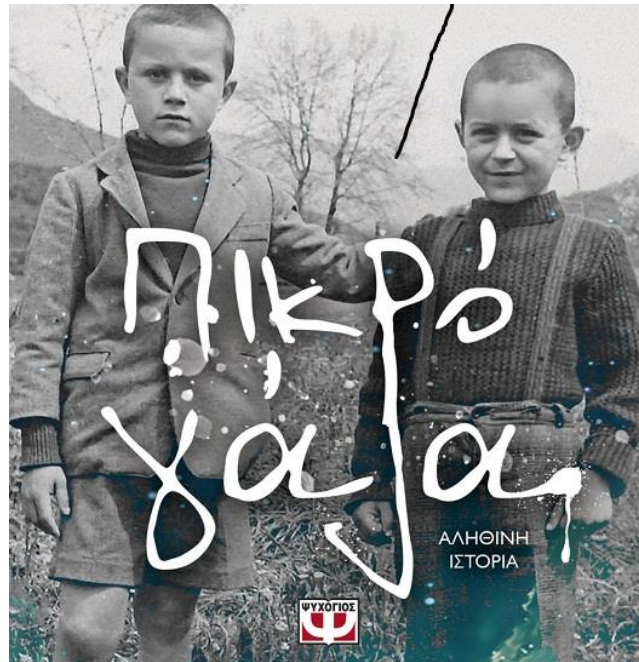


Το “Πικρό γάλα” του Μένιου Σακελλαρόπουλου γλυκαίνει τις ψυχές μας!

MARCH 26, 2020



@γράφει η Άννα Μουσογιάννη

Μπαίνουμε σε μια χρονοκάψουλα και νοητά ταξιδεύουμε πίσω στο χρόνο. Εκείνη την μαύρη περίοδο της Ελληνικής Ιστορίας. Εκείνη που αποφεύγουμε να μιλάμε. Εκείνη που δε μας δίδαξαν στα σχολεία. Γιατί η αλήθεια είναι ότι ο πονάει. Ο Μένιος Σακελλαρόπουλος και οι [Εκδόσεις Ψυχογιός](#) μας παρουσιάζουν το “Πικρό Γάλα” και εμείς χανόμαστε στα βάθη της ιστορίας και της διήγησης του συγγραφέα.

Η γραφή του Μένιου Σακελλαρόπουλου δίκικο μαχαίρι. Αφενός μεν απλή, λιτή και άμεση που στοχεύει στην ουσία και στα γεγονότα και όχι στην ωραιοποίηση μια αληθινής ιστορίας. Αφετέρου δε σκίζει σαν μαχαίρι και πονάει όταν εξιστορεί αμερόληπτα τα γεγονότα της περιόδου της Μεταπολίτευσης από τα μάτια ενός παιδιού. Ο Φώτης, ο κεντρικός ήρωας της ιστορίας ή ο Φώτης μας, όπως γίνεται καθώς προχωράει η ανάγνωση, μας εξιστορεί τη δική του ματιά για ο,τι συνέβη εκείνη την περίοδο.

Στο βιβλίο τούτο βλέπουμε ένα παιδί που πολεμάει ανάμεσα στο πρέπει και το θέλω. Δε σκύβει το κεφάλι, δεν κάνει πίσω, ψάχνει να βρει τη λύτρωση. Ακροβατεί ανάμεσα στο σωστό και το λάθος. Είναι ένα παιδί που δεν μπορεί να καταλάβει. Ένα παιδί που απλά θέλει να παίξει, να γελάσει, να τρέξει και το βράδυ αποκαμωμένο με γεμάτο στομάχι να κοιμηθεί. Πριν από κάθε του πράξη βρίσκεται ένα “γιατί”. Γιατί ο πατέρας του χάθηκε, γιατί η μάνα και η γιαγιά του τον άφησαν, γιατί... Και ο Φώτης πονάει και ο πόνος αυτός γίνεται άθελα του η δύναμη του. Δε λυγίζει σε κάθε δυσκολία, δε σκύβει το κεφάλι. Ο πόνος που νιώθει από ένα ματωμένο “γιατί” είναι μεγαλύτερος από όποια αντιξοότητα στη ζωή του. Ούτε η Προκοπία, η Αυγουστία και ο Μουστάκιος-Μπαγάσας τον φόβιζαν.

“Δε θέλω άλλες προσευχές!” είπε μέσα του -αν και αυτή του φάνηκε εύκολη-, όμως μια άλλη σκέψη τον έκανε να σκοτεινιάσει. Στον ουρανό είναι ο μπαμπάς μου, του έφυγε το αίμα. Κι εγώ είμαι μόνος μου. Δε μου αρέσει αυτό...”

Και μέσα από τη ματιά και τη μοναδική γραφή του Μένιου Σακελλαρόπουλου μαθαίνουμε για τις παιδοπόλεις και συγκεκριμένα για τη Ζηρόπολη. Τις συνθήκες που επικρατούσαν, ο τόπος που ήταν η κόλαση και ο παράδεισος μαζί για τα παιδιά που ζούσαν εκεί. Και έπειτα μαθαίνουμε για τη φιλία, εκείνη του Φώτη και του Διονύση. Δύο παιδιά εντελώς διαφορετικά μεταξύ τους ως προσωπικότητες έγιναν ένα. Ο ασυμβίβαστος Φώτης με τον πάντα μετρημένο Διονύση έγιναν αδέρφια. Το αίμα τους ενώθηκε. Και τη στιγμή εκείνης της αδελφοποίησης ο αέρας ψιθύρισε στη μοίρα πώς ό,τι και να γίνει αυτοί οι δύο δε θα χωρίσουν ποτέ και ακόμα και αν χωριστούν θα έλθει η στιγμή να σμίξουν πάλι.

Ο συγγραφέας προσεγγίζει εκείνη την περίοδο ανθρωποκεντρικά. Αποστασιοποιημένος από τα πολιτικά δρώμενα εκείνης της περιόδου προκειμένου να είναι αντικειμενικός στην ιστορία που **μας διηγείται μας κάνει και βιώνουμε την απώλεια, τον πόνο, τη φτώχεια, την πάλη για επιβίωση και την αγωνία της κάθε μάνας** που αναγκάζεται να δώσει το παιδί της στις παιδοπόλεις προκειμένου να σωθεί από την ανέχεια. Πώς, όμως, να το εξηγήσεις αυτό σε ένα παιδί που το μόνο που θέλει είναι η αγκαλιά της μάνας του....

Τραγική φιγούρα η Σοφία. Η μάνα του Φώτη και του Σπύρου. Αδύναμο πλάσμα, χτυπημένο από τη μοίρα καθώς χάνει τον άνδρα της και μένει μόνη της με δύο παιδιά. Στήριγμα της η Φωτεινή. Η μάνα της. Είναι όμως εκείνο το σημείο που ο αβάσταχτος πόνος και η επιβίωση κονταροχτυπιούνται, το σημείο μηδέν. Γίνεται έρμαιο της μοίρας με μόνη σκέψη της τα παιδιά της.

Ένωθε άδειος. Κι ήταν όλα άδεια μέσα του, με το αίμα να κυλάει παγωμένο και τις αισθήσεις μουδιασμένες, όπως η ψυχή του. Βρήκε μια σκέψη να παρηγορηθεί, κι αυτό τον έκανα κάθε φορά που αισθανόταν να τον τυλίγει η θλίψη. Σκέφτηκε ότι στο Ζήρο ήταν πολύ χειρότερα και ας κοιμόταν σε κρεβάτι κι ας έτρωγε ζεστό φαγητό. Εκεί η ψυχή του πονούσε κάθε μέρα...

Στο “Πικρό γάλα” βιώνουμε τον αγώνα ενός παιδιού να επιβιώσει και να διατηρήσει την ακεραιότητα του σε αντίξοες συνθήκες. Να εξισορροπήσει το είναι του ανάμεσα στο καλό και το κακό, το πρέπει και το θέλω, το μίσος και την αγάπη! Και τα καταφέρνει γιατί σε μια αγνή ψυχή και διψασμένη για αγάπη η ζωή υποκλίνεται!

Ο άνθρωπος που δουλεύει και βάζει ψυχή δεν πάει ποτέ χαμένος...

Το βιβλίο αυτό είναι ένας ύμνος **στη φιλία, την ακεραιότητα, τον αγώνα του κάθε ανθρώπου να διατηρήσει τις αξίες του** και να παραμείνει αλώβητος πέρα από κάθε δυσκολία. Ο Φώτης, που όπως λέει και το όνομα του εκπέμπει φως, που πάλευε με θεούς και δαίμονες μέχρι που συνάντησε το Μπάρμπα-Γιάννη και φώτισε τη ζωή του και έπειτα τη Ντίνα του και είδε στα μάτια της το ανυπότακτο εγώ του και τότε κύλησε ο τέντζερης και βρήκε το καπάκι.

Τα συναισθήματα που μου προκάλεσε αυτό το βιβλίο διαβάζοντας το είναι απεριγράπτα. Το προτείνω να το διαβάσετε όχι μόνο για αυτά που εξιστορείται αλλά και γιατί είναι ένας ύμνος στην ανθρώπινη φύση και τον αγώνα της να επιβιώσει **ακόμα και όταν ακροβατεί.....**

Για ιδέστε όλοι
τον ακροβάτη
που τραμπαλίζεται
για ιδέστε όλοι τον ξενομπάτη
πως δε ζαλίζεται

Για ιδέστε τον ακροβάτη
που κι όταν πέφτει γελά
και ποτέ δεν κλαίει
ποτέ δεν κλαίει

Για ιδέστε που 'χει το ερημοπούλι
αίμα στο φτερό
πετά κι ας το βρε θανάτου βόλι
κόντρα στον καιρό

Με τον καιρό να 'ναι κόντρα
έχει τιμή σαν πετάς
να μένεις μόνος
να μένεις μόνος

Για ιδέστε όλοι
δέστε και μένα
άλλο δε ζητώ
που 'χω στους ώμους
φτερά...